

## Arrest

nr. 222 046 van 28 mei 2019  
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. DEVRIENDT  
Joe Englishstraat 63 bus 34  
2140 BORGERHOUT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en  
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 8 februari 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 4 januari 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 12 februari 2019 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 4 april 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 april 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. DEVRIENDT en van advocaat C. VANBEYLEN, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker dient op 27 juni 2018 een aanvraag in tot afgifte van een verklaring van inschrijving, dit als beschikker over voldoende bestaansmiddelen.

Inzake deze aanvraag neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie op 4 januari 2019 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Dit is de bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

*“In uitvoering van artikel 51, § 2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving die op 27.06.2018 werd ingediend door: Naam : [K., M.], Nationaliteit: Nederland, Geboortedatum : [...], Geboorteplaats [...], Identificatienummer in het Rijksregister: [...], Verblijvende te [...]*

*om de volgende reden geweigerd:*

*Het verblijf van betrokkene wordt geweigerd op basis van redenen van openbare orde en nationale veiligheid (art. 43, §1, 2° - wet 15.12.1980).*

*Betrokkene diende op 27.06.2018 een aanvraag van verklaring van inschrijving in als beschikker van voldoende bestaansmiddelen (art. 40, §4, 1° lid, 2° - wet van 15.12.1980). Het verlenen van een verblijfsrecht als beschikker van voldoende bestaansmiddelen vereist niet alleen dat de voorwaarden bepaald bij artikel 40 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen worden nageleefd, maar ook dat betrokkene geen gevaar vormt voor de openbare orde in de zin van artikel 43 van voornoemde wet. Het is in dat opzicht dat overeenkomstig het arrest van HJEU 27.06.2018 - EU – Termijn voor afgifte van een verblijfskaart – Prejudiciële zaak C-246/17 (Diallo), dat stelt dat: “[...]2. De automatische toekenning van het verblijfsrecht na zes maanden, bij afwezigheid van een beslissing, zonder vast te stellen dat de voorwaarden voor het verblijfsrecht zijn vervuld, in strijd is met richtlijn 2004/38. Het Hof baseert zich op het declaratoire karakter van de afgifte van de verblijfskaart, dat wil zeggen dat een reeds bestaand verblijfsrecht vaststelt. Men kan dus geen verblijfskaart afgeven zonder dat het recht bestaat”, er steeds nagegaan dient te worden of aan de voorwaarden voldaan wordt, voordat overgegaan kan worden tot het afleveren van een verblijfskaart. In dit geval dient vastgesteld te worden dat de voorwaarden voor het verblijfsrecht niet zijn vervuld aangezien betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde en de nationale veiligheid; Bijgevolg kan betrokkene geen aanspraak maken op het verblijfsrecht.*

*Er kan namelijk vastgesteld worden dat betrokkene zich schuldig heeft gemaakt aan verschillende feiten. Allereerst werd de ANG geconsulteerd. Betrokkene staat voor verschillende feiten gemeld in de ANG gegevens toegevoegd aan het dossier. Betrokkene wordt namelijk vernoemd in twee verschillende PV's betreffende “Drugs / verkopen”. Deze PV's werden in 2014 en 2015 opgesteld in Luik.*

*Daarna werd het strafregister van betrokkene opgevraagd, informatie toegevoegd aan het dossier. Hieruit is gebleken dat betrokkene voor de volgende feiten veroordeeld werd:*

*Op 29.06.2016 werd betrokkene veroordeeld door de Correctionele Rechtbank Luik, afdeling Luik, tot een gevangenisstraf van 15 maanden ten gevolge van inbreuken met betrekking op de wetgeving betreffende verdovende middelen, meer specifiek de invoer en het bezit zonder vergunning. Als ook voor bezit van verdovende middelen en de verkoop of het te koop stellen.*

*Daarnaast werd betrokkene op 08.02.2017 veroordeeld door de Correctionele Rechtbank Luik, afdeling Luik, tot een gevangenisstraf van 30 maanden ten gevolge van inbreuken met betrekking op de wetgeving betreffende verdovende middelen, meer specifiek de in-en uitvoer, het bezit, de verkoop of het te koop stellen zonder vergunning, een daad van deelneming zijnde aan de hoof- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging, met de verzwarende factor dat betrokkene zich in staat van herhaling bevond.*

*Overeenkomstig het Arrest van het Hof van Justitie, 23.11.2010, waarvan een kopie werd toegevoegd aan het dossier, waarin geconcludeerd wordt dat de georganiseerde drugshandel a fortiori onder het begrip openbare orde valt zoals bedoeld in art. 28, lid 2, van de Europese richtlijn 2004/38, moet er vastgesteld worden dat betrokkene, gezien bovenstaande feiten, waarbij hij zich schuldig heeft gemaakt aan in-en uitvoer en verkoop van verdovende middelen, wel degelijk onder de reikwijdte valt van art. 43, §1, 2° van de wet van 15.12.1980. Bovendien gaat het hier over recente veroordelingen, namelijk van 29.06.2016 en 08.02.2017. Wegens het zware karakter en de maatschappelijke impact van zijn gedrag, namelijk het feit dat drugsverslaving een individueel, economisch en sociaal gevaar vormt voor de mensheid, en dat de georganiseerde drugshandel een rechtstreekse bedreiging vormt voor de*

*gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking, is het redelijk te stellen dat de bedreiging voor de openbare orde nog altijd actueel is.*

*Bovendien, ingevolge de ernst van de door betrokkene gepleegde feiten (verdovende middelen - invoer – uitvoer - bezit- verkoop/het te koop stellen), aangetoond door de tegen hem uitgesproken straffen en hun herhalend karakter kan geconcludeerd worden dat betrokkene momenteel een gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde. Met andere woorden, het gedrag van betrokkene betekent een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij.*

*Overwegende dat artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden ertoe verplicht een evenwicht te vinden tussen het privé leven en het familieleven enerzijds en de bescherming van het algemeen belang anderzijds, dient er vastgesteld te worden dat betrokkene in België alleen ingeschreven staat, kan er geen sprake zijn van een familieleven, dewelke zou verhinderen dat betrokkene terugkeert naar zijn land van herkomst. Bovendien kan in het geval van betrokkene het belang van het familieleven niet zwaarder doorwegen dan de bedreiging die hij vormt voor de openbare orde. Bovendien kan het gezinsleven in het buitenland eveneens voortgezet worden. Dit doordat de bedreiging van de openbare orde voortvloeit uit het persoonlijke gedrag van betrokkene. Het arrest van het Hof van Justitie (cf. supra) stelt namelijk expliciet dat de illegale drughandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaat. Hierbij moet er geconcludeerd worden dat de belangen van de veiligheid van de staat en de openbare orde zwaarder doorwegen dan zijn familiale en persoonlijke belangen en de belangen van de zijnen.*

*Bijgevolg moet er geconcludeerd worden dat overeenkomstig art. 43, §1, 2° (wet 15.12.1980) het verblijfsrecht langer dan 3 maanden als burger van de Unie geweigerd wordt om redenen van openbare orde.*

*Krachtens art. 43, §2 (wet 15.12.1980), houdt deze beslissing rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong. Zo is de duur van zijn verblijf in België niet van die aard dat deze hem elke binding met zijn land van oorsprong doet verliezen. Bovendien legde betrokkene in het kader van zijn aanvraag van verklaring van inschrijving (d.d. 27.06.2018) bewijsstukken voor dat hij werkt in Nederland. Wat nog een duidelijke band met het land van herkomst aantoonde. Er zit in het dossier dan ook geen elementen die erop wijzen dat zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezin- en economische situatie een mogelijk obstakel zijn of een zodanig groot belang vertegenwoordigen voor betrokkene dat hij zich in de onmogelijkheid zou bevinden om gevolg te geven aan deze beslissing. Wat zijn sociale en culturele integratie betreft, toont zijn hierboven beschreven gedrag voldoende aan dat hij geen enkele wil heeft om zich in de Belgische samenleving te integreren. Bovendien kan hij in de hoedanigheid van EU-burger evengoed in de eigen lidstaat of in een andere lidstaat waar hij aan de verblijfsvoorwaarden voldoet, zich vestigen, zich integreren, medische verzorging genieten, een gezinsleven of economische activiteit uitbouwen.”*

## **2. Over de rechtspleging**

Verzoeker heeft ervoor geopteerd een synthesememorie neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

In de synthesememorie dienen de in het verzoekschrift geformuleerde middelen waarvan de vreemdeling niet wenst af te zien nadat hij kennis heeft genomen van het administratieve dossier en van de eventuele nota met opmerkingen van de tegenpartij, en de repliek van de vreemdeling op dat dossier en op die nota, bij elkaar te worden gebracht (*Parl.St.* Kamer 2012-2013, DOC 53-2572/002, pp. 6-7). De Raad benadrukt dat het op basis van die samenvatting is, en niet op basis van de in het verzoekschrift in aanmerking genomen formulering van de middelen, dat hij uitspraak doet over de gegrondheid van het annulatieberoep (GwH 17 juli 2014, nr. 110/2014).

### 3. Onderzoek van het beroep

3.1. In de synthesesmemorie voert verzoeker in een eerste middel de schending aan van de hoorplicht in samenhang genomen met artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en artikel 43, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Hij stelt als volgt:

*“Verwerende partij is van mening (zie bestreden beslissing in fine) dat er geen enkel element is dat zou wijzen op duurzame banden met het Rijk.*

*Meer bepaald zouden er geen gezin- en economische belangen zijn die een mogelijk obstakel zouden zijn of een zodanig groot belang zouden vertegenwoordigen voor verzoeker dat hij zich in de onmogelijkheid zou bevinden om gevolg te geven aan de bestreden beslissing.*

*Verzoeker betwist voormelde overweging vervat in de bestreden beslissing met klem.*

*Verzoeker wees er reeds op dat zijn minderjarige zoon [R.] – en voorheen ook zijn inmiddels overleden zoon [R.] – de facto verblijf houdt bij hem, en school loopt in de gemeente waar verzoeker woonachtig is, zijnde Lanaken (België).*

*Verzoekers rechten sub art. 8 EVRM staan manifest in het geding door deze vaststelling.*

*Het minderjarig kind van verzoeker is volkomen op verzoeker aangewezen en loopt momenteel school. Het schooljaar is thans nog lopende. Verzoeker verkeert niet in de mogelijkheid om zijn zoon van de nodige zorgen te voorzien indien hij gevolg zou moeten geven aan de bestreden beslissing.*

*Mocht verzoeker hieromtrent gehoord zijn geworden, dan had hij kunnen doen gelden dat:*

*- Zijn minderjarige zoon school loopt te Lanaken*

*- Verzoeker instaat voor de zorg en de opvoeding van deze zoon*

*- Het schooljaar van deze minderjarige zoon thans nog loopt zodat het voor verzoeker een groot obstakel vormt terug te keren naar zijn land van herkomst*

*Mocht verzoeker gehoord zijn geworden, dan had hij bovendien kunnen doen gelden dat hij binnenkort tewerkgesteld zal worden te België, hoewel hij momenteel nog als grensarbeider in Nederland aan de slag is.*

*Verzoeker had hoe dan ook ingeval hij vooreerst gehoord was, kunnen laten gelden zijn leven sedert zijn veroordeling van inmiddels meer dan een jaar geleden, en nog meer sedert het overlijden van zijn minderjarige zoon [R.], zijn leven een totaal andere wending gaf en thans niet langer een gevaar voor de openbare orde uitmaakt.*

*Verzoeker herhaalt te werken en thans als een goed huisvader zorg te dragen voor zijn minderjarig kind. Mochten deze elementen verwerende partij ingevolge het honoreren van de hoorplicht gekend zijn, dan lijkt het aannemelijk dat verwerende partij mogelijk tot een andere beslissing zou zijn gekomen omtrent verzoekers verblijfsaanvraag.”*

3.2. In de synthesesmemorie voert verzoeker in een tweede middel de schending aan van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel in samenhang genomen met artikel 8 van het EVRM en artikel 43, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Hij stelt als volgt:

*“Uit de bestreden beslissing blijkt bovendien nergens dat rekening werd gehouden met verzoekers privé- en gezinsleven.*

*Uit geen enkel element blijkt dat verwerende partij op enerlei wijze motiveert omtrent het feit dat verzoekers minderjarige kinderen school lopen te Lanaken.*

*Verzoeker meent dat dit klemt met zijn privé- en gezinsleven.*

*Verzoeker is van mening dat een zorgvuldigere besluitvorming mogelijk tot gevolg zou hebben gehad dat verwerende partij tot een andere beslissing omtrent verzoekers verblijfsaanvraag zou zijn gekomen.*

*Verzoeker meent dat huidige bestreden beslissing niet verstaanbaar is met art 8 EVRM, art. 43 §2 Vw., en/of met de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel en verzoekt in die optiek om een vernietiging van de bestreden beslissing.”*

3.3. De vaststelling dringt zich op dat verzoeker pas voor het eerst in zijn synthesesmemorie een schending aanvoert van de hoorplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 8 van het EVRM en van artikel 43, § 2 van de Vreemdelingenwet. Dergelijke middelen waren niet opgenomen in het inleidende verzoekschrift en er blijkt ook niet dat verzoeker niet reeds in de mogelijkheid was deze middelen in zijn inleidende verzoekschrift te ontwikkelen.

Overeenkomstig artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet mogen geen andere middelen worden aangevoerd dan die welke in het verzoekschrift of in de nota zijn uiteengezet. Artikel 38/81, vijfde lid van de Vreemdelingenwet definieert de synthesesemorie verder als een procedurestuk *“waarin alle aangevoerde middelen worden samengevat”* en laat dus ook geen uitbreiding van de middelen in het inleidende verzoekschrift toe.

De in het kader van de voorliggende synthesesemorie nieuw ontwikkelde middelen konden reeds naar voor worden gebracht in het inleidende verzoekschrift, zodat ze laattijdig zijn (RvS 11 januari 2000, nr. 84.603; RvS 25 maart 2002, nr. 105.054). Er blijkt niet dat verzoeker zijn nieuwe middelen, onder meer ook gelet op de rechten van verdediging, nog op ontvankelijke wijze voor het eerst in de synthesesemorie kan inroepen.

3.4. De enige gemeenschappelijke deler tussen het inleidende verzoekschrift en de synthesesemorie betreft een ingeroepen schending van de (materiële) motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Dit beginsel van behoorlijk bestuur wordt onderzocht in het licht van het in de bestreden beslissing toegepaste artikel 43 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

*“§ 1. De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten :*

*1° wanneer zij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen hebben gebruikt, die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf;*

*2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.*

*§ 2. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”*

Artikel 45 van de Vreemdelingenwet voorziet in dit verband als volgt:

*“§ 1. De redenen van openbare orde, nationale veiligheid en volksgezondheid bedoeld in de artikelen 43 en 44bis mogen niet worden aangevoerd voor economische doeleinden.*

*§ 2. De in de artikelen 43 en 44bis bedoelde beslissingen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken burger van de Unie of zijn familielid.*

*Eerdere strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen reden voor dergelijke beslissingen.*

*Het gedrag van de burger van de Unie of van zijn familielid moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.*

*Om te beoordelen of de burger van de Unie of zijn familielid een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid vormt, kan de minister of zijn gemachtigde, bij de afgifte van de verklaring van inschrijving of van de verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie, en als hij het onontbeerlijk acht, aan de lidstaat van oorsprong en, eventueel aan andere lidstaten, inlichtingen vragen over de gerechtelijke antecedenten van de betrokkene. Deze raadpleging mag geen systematisch karakter dragen.*

*§ 3. [...]*

*§ 4. [...].”*

Uit deze wetsbepalingen blijkt dat een strafrechtelijke veroordeling op zich niet volstaat om een burger van de Europese Unie het verblijf te weigeren. Een verblijfsweigering is echter wel mogelijk indien uit het persoonlijke gedrag van de betrokken Unieburger een gedrag blijkt dat van die aard is dat hieruit een

actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving kan worden afgeleid. Het gegeven dat een veroordeling op zich niet volstaat om een verblijfsweigering ten aanzien van een burger van de Unie te motiveren impliceert niet dat verweerder niet naar de eerder door deze Unieburger opgelopen veroordelingen kan verwijzen om aan te tonen dat deze Unieburger een gedrag vertoont waaruit kan worden afgeleid dat hij heden nog steeds een gevaar vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Verweerder wijst in de bestreden beslissing op twee veroordelingen van verzoeker voor feiten die verband houden met de georganiseerde drugshandel. Zo werd verzoeker op 29 juni 2016 een eerste maal veroordeeld tot een gevangenisstraf van vijftien maanden door de correctionele rechtbank van Luik voor de invoer, het bezit zonder vergunning en de verkoop of het te koop stellen van verdovende middelen. Op 8 februari 2017 volgde een tweede veroordeling door de correctionele rechtbank van Luik tot een gevangenisstraf van dertig maanden voor de in- en uitvoer, het bezit, de verkoop of het te koop stellen zonder vergunning van verdovende middelen, dit in het kader van een vereniging en in staat van herhaling.

Verweerder benadrukt het feit dat verzoeker zich schuldig heeft gemaakt aan feiten van in- en uitvoer en verkoop van verdovende middelen en wijst erop dat, overeenkomstig de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie, de georganiseerde drugshandel a fortiori onder het begrip openbare orde valt zoals bedoeld in artikel 28, tweede lid van de Burgerschapsrichtlijn, waarvan artikel 43 van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt. De gepleegde feiten hebben volgens hem in ieder geval een voldoende ernst om te kunnen leiden tot een verblijfsweigering om redenen van openbare orde. Verweerder motiveert vervolgens eveneens waarom er volgens hem gelet op verzoekers persoonlijke gedragingen ook actueel nog sprake is van een reële en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde. Verweerder wijst op het recente karakter van de veroordelingen, het zware karakter en de maatschappelijke impact van verzoeker gedragingen – meer bepaald het feit dat drugsverslaving een individueel, economisch en sociaal gevaar vormt voor de mensheid en dat de georganiseerde drugshandel een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking – alsook op het herhalende karakter van de gepleegde druggerelateerde feiten.

Verweerder heeft dus weliswaar verwezen naar de twee veroordelingen van verzoeker, maar zonder vervolgens op automatische wijze te besluiten dat er sprake is van een gedrag dat een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. Hij heeft hiertoe besloten rekening houdende met de aard en de ernst van de door verzoeker gepleegde feiten – met name feiten die verband houden met de georganiseerde drugshandel –, de bevestiging die dit vindt in de tegen verzoeker uitgesproken straffen, de recentheid in de tijd van de feiten en het herhaalde karakter van de gepleegde feiten.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert daarnaast dat verweerder, in overeenstemming met artikel 43, § 2 van de Vreemdelingenwet, ook is nagegaan of de duur van het verblijf van verzoeker, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong eraan in de weg staan dat hem het recht op verblijf van meer dan drie maanden wordt geweigerd. Verweerder stelt vast dat verzoeker alleen staat ingeschreven in België, zodat niet blijkt dat er sprake is van een familieleven dat hem verhindert terug te keren naar zijn herkomstland. Voor zover er alsnog een gezins- of familieleven zou zijn, kan dit volgens verweerder niet opwegen tegen de vastgestelde redenen van openbare orde en kan dit volgens verweerder ook in het buitenland worden verdergezet. Verweerder benadrukt het gestelde door het Hof van Justitie dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaat. De belangen van de veiligheid van de staat en de openbare orde wegen volgens verweerder in casu zwaarder door dan de familiale en persoonlijke belangen van verzoeker. Daarnaast stelt verweerder vast dat de duur van het verblijf in België niet van die aard is dat deze de banden met het herkomstland doet verliezen en de tewerkstelling van verzoeker in Nederland net bevestigt dat deze banden nog bestaan. Verweerder oordeelt dat er geen elementen voorliggen die erop wijzen dat verzoekers leeftijd, zijn gezondheidstoestand of zijn gezins- of economische situatie een mogelijk obstakel zijn of een zodanig groot belang vertegenwoordigen voor verzoeker dat hij onmogelijk gevolg kan geven aan de bestreden beslissing. Inzake de sociale en culturele integratie stelt verweerder dat verzoekers persoonlijke gedragingen zoals eerder beschreven voldoende aantonen dat hij geen enkele wil heeft om zich te integreren in de Belgische samenleving. Bovendien, zo merkt verweerder op, kan verzoeker zich als Unieburger evengoed in de eigen lidstaat of

een andere lidstaat waar hij kan verblijven integreren en daar medische verzorging genieten en een gezinsleven en economische activiteit uitbouwen.

Het betoog in de synthesesemorie aan de hand waarvan verzoeker stelt dat hij zijn leven sinds zijn veroordelingen, en meer nog sinds het overlijden van zijn zoon, een nieuwe wending heeft gegeven, waarbij hij erop wijst te werken en als een goede huisvader zorg te dragen voor zijn andere kind, wordt pas voor het eerst naar voor gebracht in dit proceduristuk. Deze argumenten kunnen als dusdanig niet worden gelezen in het middel zoals dit werd ontwikkeld in het inleidende verzoekschrift. De nieuwe toelichting die verzoeker bij het middel in de synthesesemorie geeft, is als een nieuw middel te beschouwen, dat reeds in het inleidende verzoekschrift kon worden geformuleerd zodat het laattijdig is (RvS 11 januari 2000, nr. 84.603; RvS 25 maart 2002, nr. 105.054).

Verzoeker betwist in zijn synthesesemorie verder de motivering in de bestreden beslissing dat er geen sprake is van duurzame banden met België. Hij merkt op dat zijn minderjarige zoon de facto bij hem verblijft en hier school loopt, alsook dat het schooljaar nog lopende is. Nog stelt hij binnenkort in België te kunnen worden tewerkgesteld. Hij stelt dat hij bijgevolg een privé- en gezinsleven heeft in België. Ook hier dringt de vaststelling zich op dat deze argumentatie niet reeds werd ontwikkeld in het middel zoals opgenomen in het inleidende verzoekschrift. De nieuwe toelichting die verzoeker bij het middel in de synthesesemorie geeft, is opnieuw als een nieuw middel te beschouwen, dat reeds in het inleidende verzoekschrift kon worden geformuleerd zodat het laattijdig is (RvS 11 januari 2000, nr. 84.603; RvS 25 maart 2002, nr. 105.054).

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat verweerder zich heeft gesteund op onjuiste feitelijke gegevens dan wel op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van zijn appreciatiebevoegdheid tot zijn beslissing is gekomen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden vastgesteld.

3.5. De middelen zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

#### 4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

### **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

#### **Artikel 1**

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

#### **Artikel 2**

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig mei tweeduizend negentien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS